

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡῦτα αἰτήσεις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐσχάτως ἐδέχθη πολλοὺς πολίτας εἰς ἀκρόασιν καὶ ὠμίλησε περὶ τῆς καταστάσεως ἐν γένει τοῦ Κράτους. Ἐπιφυλλασσόμενοι ἐπὶ τῶν λεχθέντων νὰ ἐκφράσωμεν τὴν κρίσιν ἡμῶν δημοσιεύομεν ὅσα εἶπε πρὸς ἐπιφανῆ πολίτην καὶ πρὸς τὸν συνταγματάρχην τοῦ πεζικοῦ.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐκαστοτε διοικητῶν τὴν Ἑλλάδα πολιτικῶν κομμάτων, ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐτοῦ ἐπὶ τῇ δημαγωγίᾳ ἣτις πολλὰ καὶ ὑπὲρ τὰς ἐαυτοῦ δυνάμεις ὑποσχεθεῖσα, οὐδὲν ἐτήρει ἅμα ὡς περιεβάλλετο τὸ ἀνώτατον ὑποῦργημα. Εἰς τὴν ἀνόσιον ταύτην δημαγωγίαν ἀποδίδει βεβαίως ὁ Βασιλεὺς τὰς ἐπανελημμένας ἀποπλανήσεις τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὰς συνεπείᾳ τούτων ἀπογοητεύσεις, αἵτινες οὐκ ὀλίγον συνετέλεσαν εἰς μαρτυρίαν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς δεικνύται διατεθειμένος, ἐν ᾗ περιπτώσει οἱ ἡγέται τῆς Βουλῆς ἐξακολουθοῦσι τὴν ἰδίαν ὁδὸν τῆς δημαγωγίας βαδίζοντες, νὰ ἐπέμβῃ προσωπικῶς εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ κράτους, ἐφ' ὅσον τῷ ἐπιτρέπουν τούτο οἱ κείμενοι νόμοι τοῦ Συντάγματος. Γενομένου εἴτα λόγου περὶ τῆς παρούσης Κυβερνήσεως, ἡ Α. Μ. ἀπλῶς ἐδήλωσεν ὅτι πρὸς σχηματισμὸν αὐτῆς εἶχε προῦν εἰς ἐκλογὴν προσώπων, ἅτινα ἐνέπνεον αὐτῇ ἐμπιστοσύνην. Ἡ νῦν Βουλὴ, φρονεῖ ὁ Βασιλεὺς, δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ, καθ' ὃ μὴ ἐνεργοῦσα κατὰ τοὺς κοινοβουλευτικοὺς θεσμούς· κρίνεται οὐχ ἥττον ἀναγκαῖα ἕνεκα τῶν ἐπειγουσῶν περιστάσεων. Ἀλλ' ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ ἔθνους, προσέθηκεν ἡ Α. Μ. ἀπαιτεῖ νέας βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἐξ ὧν ν' ἀναδειχθῇ ὁ ἐκλεχθισόμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ κυβερνήτης. Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει ὁ Βασιλεὺς νομίζει, ὅτι, ἀρχομένων τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, δὲν ἐπικρατεῖ ὑπουργικὴ κρίσις, ἣτις θὰ δυσχεράνη ἐπὶ πλέον τὴν θέσιν, εἰς τὴν τὸ ἔθνος εὐρίσκεται, ἂν ὁμοῦ οἱ κ.κ. βουλευταὶ θελήσωσι νὰ ρίψωσι τὴν Κυβέρνησιν, πολὺ θὰ σκεφθῇ ἡ Α. Μ. ἂν συμφέρη ν' ἀναλάβῃ καὶ πάλιν τὰς ἡνίας τῆς Κυβερνήσεως ἀρχηγὸς πλειονοψηφούντος τυχόν κόμματος, ὃν δικαίως ἢ ἀδίκως ὁ λαὸς θεωρεῖ ὑπαίτιον τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς· ἴσως μάλιστα τότε ἀναγκασθῇ νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν, ἣν, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, καίτοι μὴ κοινοβουλευτικῶς ἀντιπροσωπεύουσιν τὸν λαόν, δὲν θὰ παύσῃ ἀνεχόμενος.

Πρὸς τὸν συνταγματάρχην κ. Χρ. Βότσαρην, προσελθόντα συνεπείᾳ προσκλήσεως εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εἶπε τὰ ἑξῆς : Ἡ Α. Μ. ὁμιλῶν ἰδίᾳ περὶ στρατοῦ, ἐδήλωσεν ὅτι ἀνέλαβεν ἤδη τὴν ἀναδιοργάνωσιν αὐτοῦ, ὃν θεωρεῖ τοῦ λοιποῦ ὡς τὸ μόνον αὐτοῦ μέλημα. Πρέπει, εἶπε,

νὰ καταστήσωμεν τὸν στρατὸν ἄξιον τοῦ προορισμοῦ τοῦ καὶ πρὸς τοῦτο ἀπόλυτος εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποσπασθῇ τελείως ἀπὸ τῆς πολιτικῆς. Μέχρι τοῦδε δυστυχῶς ὁ στρατός μας δὲν ἦτο οἷος ἔδει, καὶ τοῦτο πασιδῆλως ἐδείχθη ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ἀτυχοῦς πολέμου. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Βασιλέως ὁ ἐλληνικὸς στρατὸς κέκτεται ὅλα τὰ προσόντα ὅπως καταστῇ ταχέως εἰς τῶν ἐξοχωτέρων εὐρωπαϊκῶν στρατῶν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι καὶ στοιχεῖα οὐ μόνον ἀνωφελῆ ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ἐν γένει αὐτοῦ πρόοδον, ἡ Α. Μ. συνιστᾷ τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιδοκιμαζει πληρέστερα τὰς ἐργασίας καὶ τὴν πορείαν τῆς στρατιωτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν ἀνακριτικῶν συμβουλίων. Φρονεῖ πρὸς τούτοις ὅτι ἡ ἀναθεώρησις τοῦ στρατοῦ θὰ συμπληρώτῃ τὸ ἔργον τῆς στρατιωτικῆς ἐπιτροπῆς, καθότι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων αὐτῆς ἀποτελεσμάτων θὰ προκαλέσῃ καὶ προβιβάσῃ ἀξιώματικῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου αὐξήσιν τῶν στελεχῶν. Ἐπανελθὼν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου, εἶπεν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῷ πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα, ἅπερ θὰ διαφωτισθῶσι μόνον διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐκθέσεως τοῦ Διαδόχου, ἣν δημοσιεύσιν θεωρεῖ καὶ ἀναγκαῖαν καὶ κατεπείγουσαν. Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν πόλεμον κατεφάνη, εἶπεν ἡ Α. Μ., ἡ ἀνεπαρκὴς μέχρι τοῦδε ὑπὸ πᾶσαν ἐποφιν παιδευσιν τοῦ στρατοῦ, δι' ἣν τοῦ λοιποῦ ἐντονὸν θὰ καταβάλῃ ἐνέργειαν. Ὡς ἀπαρχὴν θεωρεῖ τὰ μελετώμενα γενικὰ γυμνάσια, ὑπὲρ ὧν πάντοτε εἶχεν ἐκφρασθῇ. Ἡ πρόσκλησις ξένων ἀναδιοργανωτῶν τοῦ στρατοῦ, τοῦθ' ὅπερ, ὡς ἐδήλωσεν ὁ Βασιλεὺς, εἶνε ἰδική του ἐπιθυμία καὶ εἰσήγησις, θέλει βεβαίως ἀπεφέρει ὠφελιμώτατα ἀποτελέσματα.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΚΡΗΤΗΣ

Ὁ ἐν Κωνσταντινὺ πόλει ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Φραγκοῦρτης» ἐξ αὐθεντικωτάτης πηγῆς γνωρίζει ὅτι ὑφίσταται συμφωνία μεταξὺ Ἀγγλίας, Ρωσίας καὶ Γαλλίας, ὅπως διορισθῇ διοικητὴς τῆς Κρήτης ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ Σουλτάνου καὶ ἀπέναντι τῆς ἀντιστάσεως τῶν μεμονωμένων Δυνάμεων (Γερμανίας καὶ Αὐστρίας).

Ὁ Γεώργιος ἤδη ἔλαβε γνῶσιν τούτου καὶ ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Κρήτην ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ρηθεισῶν Δυνάμεων.

Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκτακτος δραστηριότης τοῦ Ἐτέμ πασᾶ, ἐνισχύσαντος τοὺς σταθμούς τῆς Λαρίσης καὶ τοῦ Δομοκοῦ.

Ὁ Σουλτάνος ἔστειλεν εἰς τὸν Ἐτέμ πασᾶ, ἐν ἑκατομύριον καὶ 200 χιλιάδας φράγκων.

Οἱ «Καίροι» τοῦ Λονδίνου λέγουσιν, ὅτι ἡ Τουρκία πρέπει νὰ σκεφθῇ καλῶς, πρὶν ἢ ἀκολουθήσῃ τοιαύτην πολιτικὴν ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Χανίων, ἡ Γεν. Συνέλευσις, πυνελθοῦσα εἰς τὸ Ἀκρωτήρι, παρόν-

τῶν πολλῶν χιλιάδων Κρητῶν, ἐξέλεξε παμψηφείᾳ πρόεδρον τὸν Σφακιανῆν, ἐπιφορτίσας αὐτὸν νὰ κάμῃ γνωστὸν, ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου ὡς διοικητοῦ εἶνε ὁ μόνος πόθος τῶν Κρητῶν.

Μεγάλῃ δυστυχίᾳ ἐπικρατεῖ εἰς τὸ Ρέθυμνον. Πλείστοι οἰκογένειαι μεταναστεύουσιν.

Ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Ἀμβούργου», ὄργανον τοῦ Βίσμαρκ, λέγει, ὅτι ἡ Γερμανία ἐν καθήκον· ἔχει μόνον, νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ διαταραχθῇ ἡ εἰρήνη ἐν Ἀνατολῇ ἕνεκα τῶν ἀντιζηλιῶν τῶν Δυνάμεων, ἀποφαίνεται ὅτι οὐδένα τοιοῦτον κίνδυνον προβάλλει ἡ ὑποψηφιότης τοῦ Γεωργίου.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας Βενόστας κατὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν συνέντευξιν μετὰ τῶν πρέσβων ἀνήγγειλε τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν τῆς Ἰταλίας, ὅπως συντείνῃ εἰς τὴν διευθέτησιν τοῦ κρητικοῦ ζητήματος. Ἐπομένως ἡ Ἰταλία ὑποστηρίζει τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Βερολίνου, οἱ διερμηνεῖς τῶν Κωνσταντινουπόλει Πρεσβειῶν μετέβησαν εἰς τὸ Γελδίτζ, ζητοῦντες παρὰ τοῦ Σουλτάνου, ὅπως ἀρχίσῃ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας. Ὁ Σουλτάνος θὰ ὑποβάλῃ τὸ ζήτημα εἰς εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον.

Οἱ πρέσβεις τῆς Γερμανίας, τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γαλλίας διεμαρτυρήθησαν, διότι τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος δὲν προστατεύονται ἀρκούντως.

Ἡ ρωσικὴ «Νοβόστι» καταπολεμεῖ τὴν ἀντίστασιν τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας κατὰ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Γεωργίου. Ἄν αὐταὶ (λέγει) προτρέπωσι τὸν Σουλτάνον νάντισταθῇ, ἡ ὁμοφωνία θὰ διασπασθῇ. Ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσία θὰ μείνωσιν ἐλευθεραὶ νὰ κανονίσωσι τὰ ζητήματα τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἰδίως τὸ τῆς Κρήτης.

Ὁ «Βορράς» λέγει, ὅτι εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ Ζηνοβίεφ περιέρχεται δῆλωσις, ὅτι ἐὰν ἡ Τουρκία ζητήσῃ τὴν πολεμικὴν ἀποζημίωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ρωσία ὑπεθυμίζει εἰς τὴν Πύλν, ὅτι ὅ,τι θὰ λαβῇ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα θὰ χρησιμεύσῃ διὰ νὰ πληρωθῇ μέρος τῆς πρὸς τὴν Ρωσίαν ὀφειλῆς.

Ὁ Σουλτάνος ἠρνήθη νὰ ἐγκρίνῃ τὴν πρότασιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου περὶ ἀπολύσεως τῶν ρεδίφδων τῆς Θεσσαλίας, θεωρῶν τούτους ἀναγκαίους, ὅπως ἐξασκηθῇ πίσις κατὰ τῶν Δυνάμεων, ἵνα ἐγκαταλείψωσι τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

Ἡ Διακοίνωσις, τὴν ὁποίαν κατὰ ρητὴν διαταγὴν τοῦ Μουράτσεφ ἐπέδωκεν εἰς τὸ Γελδίτζ ὁ Ζηνοβίεφ, λέγει περίπου, ὡς ἑξῆς : «Ὁ Τσάρος ἀμετακλήτως ἔχει ἀπόφασιν νὰ θέσῃ ἐν Κρήτῃ ἡγεμόνα τὸν πρίγκηπα Γεώργιον. Ἀς ἐνθυμηθῇ ὁ Σουλτάνος τὰς ἐπανελημμένας ἐκδηλώσεις τῆς μεγαθύμου συμπαθείας τοῦ Παύρου, ἐν στιγμαῖς ἐσχάτου κινδύνου, καὶ ἂς μὴ ἀντιτάξῃ ἀνωφελῆ ἀντίστασιν κατὰ τῆς ὑποψηφιότητος ταύτης, ἣν σπουδαίωτατοι πολιτικοὶ λόγοι καθιστῶσιν ἀπαραίτητον. Ἡ ἀρνήσις πρὸς ἀποδοχὴν τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου θὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῶν ξένων στόλων ἐκ Κρήτης. Τοιαύτη δ' ἀνάκλησις θὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν τῶν ἐπὶ τῆς νήσου Μουσουλμάνων, διότι ἡ Ρωσία δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόδοσιν τουρκικοῦ στρατοῦ ἐν

— Ὁ κ. Χατζηκυριάκος, συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ἀπέστειλε προχθὲς πρὸς τὸν εἰσηγητὴν τοῦ Ναυτοδικείου τὰς κατὰ τῶν δύο μοιράρχων τοῦ στόλου μηνύ-

Εἰς ἔργον καὶ οἱ ἐν Καίῳ παρεπιδημοῦντες Κο-
νιτισαῖται ἐτέθησαν· αὐτὸ ἀποδεικνύει ἡ διὰ τοῦ
προχθασινοῦ ταχυδρομείου κοιμισθεῖσα ἐπιστολὴ τοῦ
αὐτοῦ· ἐγκατεστημένου ἐμπόρου, κ. Φιλίππου Δια-
μάντη ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κ. Ἀριστοτέλην Ρω-
μαίων. Προέβρον, τῆς ἐν Ἀθήναις ἀδελοφάντειας.

— Πλήρης ἡμῶν ἀπεβίωσεν ἐν Γραμμένῳ τῇ 15
το. ἡ ἀειμνηστος Ἑλένη Δ. Βούστρου εὐτυχῆσαι
νὰ ἰδῇ τὰ τέκνα τῆς ἀντάξια τοῦ χρηστοῦ αὐτῆς βίου.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «Η ΒΟΥΛΗ», ἐντὸς τοῦ
περιβόλου τῆς Βουλῆς διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ
Ἰωαννίτου Ἰωάννου Γιαννοπούλου. Μαγειρικὴ
ἀρίστη, καθαριότης καὶ περιποίησης πρόθυμος.

Ψηλά ψηλά ἀναβῆτε,
Καὶ τινάχτε τὰ φτερά σας
Γιὰ νὰ πέση ἡ ὡμορφιά σας,
Καὶ γιομίστε μαξιλάραις
Νὰ πλαγιαστοῦν ἡ Κυράδες.
Κι' ὅχ τὸ πούπουλο νὰ γίνη
Στρῶμα καὶ γιὰ τὴ Φροσύνη,
Κι' ἀπεκεῖθ' ἡ θαλασσοῦλα
Νὰ κινῇ τὰ κύματά της,
Τῆς αὐγούλας τὸ καμάρι,
Κι' ἄμμον ὅχ τὸ περιγιάλι
Νὰ κοιλάη μιὰ ψυχοῦλα,
Νὰ σκεπάσῃ σὰ μέ φτυάρι
Τὰ περήρχνα σκουτιά της.
Μνηῆμα ἄφτιαστο σ' ἀνθρώπους
Τῆς Κυράς νὰ συνταγίσῃ
Καὶ τὰ πάθεια καὶ τοὺς πόνους
Μὲ τὴ θάλασσα νὰ σβύσῃ.
Γιὰ σταυρὸ δὲν ἔχει χρεῖα,
Γιατὶ ἐσταύρωσε τὰ χέρια·
Εἶναι ἡσυχὴ καὶ κρύα,
Δὲν τὴν ἐφαγαν μαχαίρια.

Ἐντός τῶν ὁρίων τούτων πρέπει ν' ἀντιμετω-
πώμεν καὶ τὴν ἀληθῆ πηγὴν τῆς ἡμετέρας
ποιήσεως, ἣτις, πρὶν ἢ μεταβληθῇ εἰς λυρικὴν

Διατρέχων τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἀπὸ πτώσεως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας μέχρι τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως, παρετήρησα ὅτι αἱ ἐποχαὶ ἀπασαὶ συγχωνεύονται, ὅτι τὰ διαστήματα ἐκλείπουνσι καὶ ὅτι ἡ χρονολογία ἀποδίδει περιττή. Αἱ ἡμέραι πολλὰκὶ παρέρχονται βραδύτεραι τῶν αἰώνων, οἱ δὲ αἰῶνες ἐνίοτε τελευτῶσιν ὡς αἱ στιγμαὶ ἐν τῷ χρόνῳ. — Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ὑπῆρχον περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ οἱ αὐτοὶ φόβοι ὡς ἐπὶ Μωάμεθ τοῦ δευτέρου, ἐνὸς περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ὑπῆρχον αἱ αὐταὶ ἐλπίδες ὡς ἐν τῇ παραμονῇ τῆς εἰκοστῆς πέμπτης Μαρτίου τοῦ χιλοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ πρώτου ἔτους. — Γεώργιος ὁ Καστριώτης φαίνεται σύγχρονος τοῦ Εὐθυμίου Βλαχάβα, καθὼς Ἄλῃς ὁ Τεπελενλῆς φαίνεται συνεκστρατεύων καὶ ἐκπορθῶν τὴν Ἡπειρὸν μετὰ τοῦ Βαγιαζίτου. — Ἡ σελὶς αὕτη τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἡ περιλαμβανούσα τετρακοσίων ἐτῶν παθήματα καὶ ἐλπίδας, σύγκειται ἐκ μιᾶς μόνῃ περιόδου βουστραφηδὸν γεγραμμένης, ἐν ἣ ἡ φύσις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ τέλους πάσης γραμμῆς ἀναπτύσσεται βαίνουσα πρὸς τὴν ἀρχὴν καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς χωρεῖ πάλιν πρὸς τὸ τέλος. Ἐπομένως κατ' ἐμὲ εἶναι πάντῃ ἀδιάφορον πρὸς τὸ σκοπὸν τῆς νέας Ἑλληνικῆς ποιήσεως, ἂν τὸ θέμα αὐτῆς ἀνάγεται χρονολογικῶς εἰς τὴν δεκάτην ἑκτὴν ἢ δεκάτην ἐνάτην ἑκατονταετηρίδα, ἀρκεῖ μόνον ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ νὰ ᾖ ἰσχυροῦς, ὥστε νὰ δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὴν ἡρωικὴν ἡμῶν ἐποχὴν.

(Ἔπεται συνέχεια).